

УДК 004.9:338.43

JEL O31

DOI: 10.32782/2786-8273/2023-1-8

Огінок С.В.кандидат економічних наук, доцент,
Національний університет «Львівська політехніка»ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5462-5362>**Solomiia Ohinok**

Lviv Politechnic National University

Рудюк Я.аспірант кафедри менеджменту і міжнародного підприємництва,
Національний університет «Львівська політехніка»ORCID: <https://orcid.org/0009-0002-5887-757X>**Yroslav Rudyk**

Lviv Politechnic National University

Андрухів І.Т.аспірант кафедри менеджменту і міжнародного підприємництва,
Національний університет «Львівська політехніка»ORCID: <https://orcid.org/0009-0000-0031-9933>**Ihor Andrykhiv**

Lviv Politechnic National University

ІНТЕЛЕКТУАЛІЗАЦІЯ ЕКОНОМІКИ ЯК ЧИННИК ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

INTELLECTUALIZATION OF THE ECONOMY AS A FACTOR OF INNOVATION DEVELOPMENT

Анотація. У статті розкрито поняття інтелектуалізації економіки і його роль у стимулюванні інноваційного розвитку. Інтелектуалізація економіки визначається як перехід від господарства, базованого на матеріальних ресурсах, до господарства, заснованого на знаннях та інформації. Проаналізовано ключові ознаки інтелектуалізації економіки, такі як зміна характеру праці, трансформація господарства та формування нової системи цінностей. Розглянуто вплив інтелектуалізації економіки на інноваційний розвиток. Інтелектуалізація економіки стимулює інновації шляхом сприяння створенню нових знань, використанню нових технологій та підтримки інтелектуально зорієнтованих підприємств. Інтелектуалізація економіки також сприяє розвитку інноваційних процесів шляхом підвищення щільності комунікації між людьми та поширення знань. Виокремлено перспективи інтелектуалізації економіки як чинника інноваційного розвитку. Автори зазначають, що розвиток інтелектуальних ресурсів, таких як наука, транснаціональні корпорації та освіта, відіграє важливу роль у створенні нових знань і прискоренні інноваційних процесів. Він також зазначає, що інтелектуалізація економіки має глобальний характер і є необхідною для досягнення стратегічного розвитку в сучасному світі. Автори підкреслюють важливість інтелектуалізації економіки як чинника інноваційного розвитку і дає підґрунтя до подальшого дослідження цієї теми з метою розуміння її впливу на економічне зростання та створення стійкого розвитку.

Ключові слова: інтелектуалізація, інтелектуальні технології, економічна інновація, інноваційний потенціал, економічна ефективність.

Abstract. Introduction. The intellectualization of the economy can indeed be a significant factor in driving innovation development. Intellectualization refers to the increasing role of knowledge, information, and intellectual capital in economic activities. It involves the integration of technology, innovation, and human intellect to create value and drive economic growth.

Results. The article examines the concept of intellectualization of the economy and its role in fostering innovation development. Intellectualization of the economy is defined as the transition from a resource-based economy to a knowledge-based and information-driven economy. The key features of intellectualization, such as changes in the nature of work, economic transformation, and the formation of a new value system, are analyzed. The impact of intellectualization of the economy on innovation development is explored. Intellectualization of the economy stimulates innovation by facilitating the creation of new knowledge, the adoption of new technologies, and the support of knowledge-driven enterprises. It also contributes to the advancement of innovative processes by promoting enhanced communication and knowledge dissemination among individuals. The article highlights the prospects of intellectualization of the economy as a driver of innovation development. The authors emphasize that the development of intellectual resources, including science, transnational corporations, and education, plays a crucial role in generating new knowledge and accelerating innovation processes. They further emphasize that intellectualization of the economy is of global significance and is essential for achieving strategic development in the modern world. The authors underscore the importance of intellectualization of the economy as a catalyst for innovation development, providing a basis for further research to understand its impact on economic growth and the creation of sustainable development. **Conclusion.** The intellectualization

of the economy creates an environment that encourages innovation by leveraging knowledge, technology, collaboration, and human capital. It fosters a culture of continuous learning, adaptability, and creativity, leading to the development of new ideas, products, and services that drive economic growth.

Keywords: *intellectualization, intelligent technologies, economic innovation, innovative potential, economic efficiency.*

Постановка проблеми. У сучасному світі інноваційний потенціал є необхідною умовою для розвитку. Під терміном «інновації» розуміється впровадження нових або вдосконалених продуктів і технологій, які мають переваги в експлуатації, проектуванні, виробництві та збуті, а також приносять суспільну користь. Розвиток інноваційного потенціалу почався в 50-х роках ХХ століття і зростає в різних сферах. Інноваційний потенціал постійно змінюється і повертає нових прихильників.

Після світової кризи 2008–2009 років, економічно розвинуті країни почали розробляти неоіндустріальні стратегії, спрямовані на стимулювання інноваційних процесів та розвиток високотехнологічних галузей для забезпечення конкурентоспроможності своїх економік. Рекомендації Організації економічного співробітництва та розвитку також наголошували на розвитку інновацій та інвестиціях у людський капітал для досягнення стійкого довгострокового зростання.

Цей період також створив сприятливі умови для ефективного економічного розвитку, навіть під час скорочення світового попиту і виробництва. Головними причинами неоіндустріалізації стали потреби провідних країн у підтримці зайнятості, динамізму інвестиційного розвитку в реальному секторі економіки і усвідомлення високого рівня деіндустріалізації промисловості на базі глобалізації та транснаціоналізації. З 2010 року активно впроваджується процес неоіндустріалізації в економіках США та країн Західної Європи.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Економічне зростання економіки країни має багато умов та складових і інноваційна складова посідає там своє особливе, досить важливе, місце. До науковців, які розробляли теорії про роль інноваційного розвитку у економічному зростанні держав, слід назвати: Лундваль Б. [1], Малерба Ф. [2], Нельсон Р., Домар С., Шумпетер Й., Романовська А. [3], Глазьев С., Санто Б., Геєць В., Малицький Б., Подоляк О. [4], Мироненко О. [5] та Журавель В. [7] ін. До прикладу, характерною ознакою розвитку світового господарства в останні десятиріччя стала глобалізація, що має прояв у зростаючій економічній взаємозалежності країн усього світу в результаті збільшення обсягів та полегшення транскордонних переміщень товарів, послуг, капіталу, трудових ресурсів, а також завдяки технологічному прогресу.

Майкл Кондратьєв, видатний економіст, засновник теорії довгих хвиль, відзначив важливість інновацій для економічного розвитку. У своїх дослідженнях у початку 20-го століття він виявив, що цикли в економіці передбачають періодичні переходи від однієї економічної кризи до іншої. Кондратьєв зазначив, що перед кожним початком і на початку довгої хвилі відбувається значний технологічний прогрес і перехід до нової стадії інноваційного розвитку. Цей перехід відзначає початок науково-технічної революції і відкриття нового технологічного простору, оскільки можливості для підвищення ефективності в межах попередньої хвилі вичерпані. Таким чином, цей перехід відкриває шлях для нової довгої хвилі.

Ідеї Майкла Кондратьєва були розвинуті австрійським економістом Йозефом Шумпетером. Він розробив класифікацію хвиль і визначив ключові чинники, що сприяють поширенню кожної хвилі. Одним із основних факторів утворення довгих хвиль у економіці Шумпетер вважав концентрацію значних інновацій у певних галузях. Згідно з дослідженнями вчених, цикли довгих хвиль економічного розвитку та цикли технологічного розвитку перебувають у причинно-наслідковому зв'язку: кожен економічний спад та наступна депресія стимулюють наступну хвилю технологічного підйому [8, с. 140].

Сучасний український економіст Геєць В. визнає важливу роль кластерів у трансформації економіки країни. Кластери – це сукупність підприємств і організацій, пов'язаних партнерськими відносинами по всьому технологічному ланцюжку від видобутку сировини до споживання продукції і послуг [7, с. 157–162].

Метою статті є висвітлення і дослідження інтелектуалізації економіки як фактора, що сприяє інноваційному розвитку, а також пропагування подальшого дослідження цієї теми з метою покращення розуміння та використання інтелектуалізації економіки для досягнення стійкого розвитку.

Виклад основного матеріалу дослідження. Процес розвитку в індустріальній сфері після 2009 року, включаючи Індустрію 4.0, яка передбачає розумне інтелектуальне виробництво, доводить необхідність прийняття концепції «неоіндустріалізації», яка точно відображає сутність змін, які відбулися в сучасних суспільствах. Тепер у нас є більше розуміння того, що включає в себе неоіндустріалізація, і ми можемо виділити такі її характеристики:

- широкомасштабна електронізація та автоматизація виробничих процесів;
- розширення ролі інтелектуальної праці;
- заміна робочої сили машинами і подальше витіснення працівників;
- зв'язок креативності та інновацій з сектором матеріального виробництва.

Основна ідея «нової індустріалізації» або «неоіндустріалізації» полягає в повному використанні електронного обладнання та інновацій не тільки в фінансовому керуванні компаніями, але й у всіх етапах виробництва: дизайні, розробці, дистрибуції та післяпродажному обслуговуванні продукції. Електроніка отримала можливість самоорганізації і виконання контрольно-керуючих функцій, раніше виконуваних людиною. Це призвело до «технотронного» суспільства, де техніка управляє технікою.

Неоіндустріалізація має свої позитивні сторони, зокрема:

- зменшення частки сектору матеріального виробництва на користь сектору послуг та наукових досліджень;
- зміна структури сектору матеріального виробництва зростанням наукоємних галузей;
- збільшення частки освіченого населення;
- перенесення вкладень з фінансового капіталу до людського капіталу;
- розвиток малого бізнесу, який оперативніше реагує на нові можливості;

- поглиблення поділу праці;
- зниження транспортних бар'єрів і розвиток аутсорсингу;

- формування єдиного світового ринку.

Однак, також існують негативні аспекти неоіндустріалізації, включаючи:

- зростання кваліфікаційного безробіття через високі вимоги до робочої сили;

- зростання структурного безробіття через зникнення цілих професійних напрямків та зменшення попиту на продукцію деяких галузей матеріального виробництва;

- збільшення розриву між розвинутими постіндустріальними країнами та країнами третього світу.

Ці факти свідчать про значний зсув у виборі шляхів розвитку національних економік. Неоіндустріалізація стала пріоритетом і спрямована на перехід до наукоємних технологій та передового виробництва. Вона включає в себе використання і координацію інформації, автоматизацію обчислень, програмне забезпечення, сенсорні пристрої, комп'ютерні мережі, а також використання передових матеріалів і можливостей, що відкриті природничими науками у галузях, таких як нанотехнології, хімія, біологія і т.д.

В країнах, які обрали вектором майбутнього розвитку неоіндустріалізацію, про активізацію інноваційних процесів та активне їх впровадження свідчать перш за все загальний обсяг і частка витрат на виконання наукових і науково-технічних робіт в структурі ВВП країни. Наприклад, США із різних джерел для цього виділяється такий обсяг коштів, який перевищує видатки інших розвинутих країн світу [9, с. 30–31]. Країни ЄС та Східної Азії займають провідні позиції за показниками інноваційності. Наприклад, в Японії частка витрат на інновації становить понад 3% ВВП і продовжує зростати. ЄС також визначив у своїх стратегіях мету досягнути обсягу витрат на науково-інноваційну діяльність у розмірі 3% ВВП до 2020 року, а Китай планує стати світовим лідером у галузі науки та технологій до 2050 року.

Для досягнення таких результатів необхідно, щоб бізнес вносив значний внесок у фінансування наукових досліджень і розробок, оскільки саме бізнес більше зацікавлений у розвитку нових технологій. У країнах, таких як США, Великобританія, Німеччина, Китай, Південна Корея та Японія, частка коштів бізнесу у витратах на інновації становить відповідно 57%, 44%, 66%, 72% і 76%. Це свідчить про те, що бізнес є основним мотором інноваційного розвитку в економічно розвинутих країнах, хоча інноваційне фінансування також здійснюється за рахунок державного бюджету [10, с. 86].

Для визначення найбільш «інноваційних» країн використовується глобальний індекс інновацій (The Global Innovation Index – GII), який формує рейтинг країн у світі на основі його показників. GII є глобальним дослідженням та рейтингом країн за рівнем інноваційності, розрахованим згідно з методикою міжнародної школи INSEAD (Франція) з 2007 року. Найновіший рейтинг GII за 2014 рік охоплює 143 країни, що становить 92,9% світового населення і 98,3% світового ВВП [12]. Це дослідження є досить об'єктивним, адже базується на аналізі 81 показника, які об'єднані у дві великі групи: перша дозволяє відслідкувати наявність інноваційного потенціалу, а друга – його практичне втілення. За GII визначається рейтинг країни в світовій

економіці, а власне підсумковий індекс (де співставлені 2 групи чинників впливу) GII демонструє залежність ефекту інноваційного розвитку економіки кожної країни від витрат [11].

Поняття інтелектуалізації економіки є складною системною економічною категорією, яка включає багато аспектів і вимагає застосування системного підходу для своєї методології та оцінки. Це обумовлено кількома факторами:

1. Потреба в характеристиці інтелектуалізації на різних рівнях управління, таких як особистий, підприємницький, секторальний, регіональний та загальнодержавний.

2. Необхідність моніторингу і діагностики інтелектуалізації як в статичному, так і в динамічному аспекті, зокрема в структурному плані.

3. Важливість визначення ефективності використання інтелектуального потенціалу, а не лише використання капіталу.

4. Потреба у висновках про ефективність державної політики в галузі інтелектуалізації.

5. Формування висновків щодо ролі інтелектуалізації в процесі розвитку національної економіки.

Усі ці аспекти визначають складність та багатогранність поняття інтелектуалізації економіки, а їх розгляд потребує комплексного підходу та ретельного аналізу [12].

Не можна не враховувати, що інтелектуалізація економіки, особливо на початку ХХІ століття, є помітним показником світового суспільного прогресу і вже зараз приносить результати. Хоча знання завжди використовувалися в економічній діяльності, у сучасному світі процес освоєння нових ідей, обробки інформації та застосування нових знань у виробництві, праці та повсякденному житті людини відбувається швидшими темпами.

Очевидно, що сучасна економіка все більше стає інтелектуально-залежною, оскільки для забезпечення свого росту і конкурентоздатності вона активно генерує, поширює і використовує нові знання. Саме тому її називають «знанієвою» або «заснованою на знаннях» («knowledge-based economy»). Інтелектуалізація економіки прямо пов'язана з науковими дослідженнями, прикладними розробками та їх впровадженням, а також постійним створенням і реалізацією інновацій – це процеси, які користуються користю на побутовому рівні. Завдяки інтелектуалізації економіки з'являється безліч нових професій, які вимагають глибоких знань, що спонукає людей до постійного розвитку.

Хоча проблемі інтелектуалізації економіки була приділена достатня увага, методологічним основам інтелектуалізації економіки в контексті світового розвитку не було надано достатньої уваги. Проте в нашому дослідженні ми проаналізуємо еволюцію інтелектуалізації економіки та особливості сучасної інтелектуальної економіки – економіки, що ґрунтується на знаннях, для формування стратегії розвитку в глобалізованому світі.

Сам процес інтелектуалізації економіки, як і було зазначено, включає безліч різноманітних зв'язків, де важливу роль відіграють генетичні фактори, що визначають просторово-часовий порядок її розвитку. Як будь-який економічний процес, інтелектуалізація пройшла складний шлях становлення і розвитку. На початковому етапі вона представляла собою просту тенденцію заміни праці знаннями, яка мала випадковий характер. Системні якості інтелектуалізації на тому етапі тільки почали формуватися, знання не були сис-

тематизовані, відсутня була традиція накопичення та передачі знань, тому випадкове застосування не мало суттєвого впливу на якість праці.

Поступово тенденція переростає в економічну закономірність, інтелектуалізація переходить зі стадії становлення на стадію розвитку. Зменшуючи винагороду за фізичну працю, ринок одночасно збільшував оплату інтелектуальної праці. Різні інтелектуальні структури – складові економічної системи (праця, капітал, власність, рента, потенціал, організація) у процесі розвитку змінюють одна одну, стають все більш інтелектуально насиченими і визначають ступінь інтелектуалізації економіки в цілому.

Таким чином, схематично в еволюції інтелектуалізації світової економіки можна виділити дві стадії, відповідні домінуванню тих чи інших зв'язків функціонування і розвитку:

- на першій стадії відбувається процес інтелектуалізації економіки на одному і тому ж рівні, цей процес пов'язаний лише з перерозподілом елементів, функцій, зв'язків і займає тривалий часовий період;

- друга стадія характеризується зміною станів і завершується виходом даної закономірності на якісно новий рівень. Після цього серйозні структурні зміни поступово затихають, настає наступний щабель функціонування.

Поширення просвітницьких ідей рівності й свободи, промислова й аграрна революції, оснащення праці механізмами, що вимагало постійного вдосконалення кваліфікації робітників, становлення великих індустріальних центрів, створення ринкових механізмів стимулювання винахідництва, субсидування наукових досліджень, урядова підтримка при впровадженні у виробництво технічних винаходів – все це є наслідками змін, які відбувалися у економіці і привели до розуміння та становлення інтелектуалізації економіки ще в кінці XIX ст. У результаті в США та Європі було створено умови для розвитку сучасної закономірності руху світової економіки – її інтелектуалізації, яка сьогодні проявляється у:

- підвищенні питомої ваги зайнятих інтелектуальною працею і зростанні її значення в розвитку суспільства;

- зростанні частки нових знань, втілюваних у нових технологіях, обладнанні, освіті кадрів, організації виробництва;

- перетворенні науки на провідну продуктивну силу.

Тепер давайте переглянемо інтелектуальні ресурси, зокрема інформаційні, в контексті виробництва і створення національного доходу і багатства. Інтелектуалізація економіки не обмежується лише інформатизацією господарської діяльності. Розповсюдження процесів інформатизації та збільшення обсягу інформаційних потоків сприяють прискоренню інтелектуалізації економічного розвитку. Але варто зауважити, що економіка завжди мала інформаційний аспект. Навіть сама інформатизація є результатом процесу інтелектуалізації економіки, а не його причиною.

Важливою складовою інтелектуалізації економіки є знання. Розширення знань в економіці не обмежується лише генерацією нових знань. Важливий внесок у збільшення обсягу знань робить ефект поширення знань. Різке зростання темпів економічного розвитку і технологічного прогресу в останні 200 років, за словами економіста П. Ромера, обумовлено не тільки розвитком інтелектуальних здібностей окремої людини, але і збільшенням щільності населення і міжособистісних комунікацій, що сприяють поширенню, копію-

ванню та використанню ідей і розвитку особистості. За його думкою, це середовище сприяє ефекту поширення знань і технологій у всій глобальній економіці, що призводить до зростання віддачі від масштабу.

Еволюцію інтелектуалізації світової економіки можна пояснити, використовуючи принципи, що лежать в основі закону стадійного розвитку технічних систем. Цей закон описує технологічний прогрес, коли основні функції праці поступово передаються від людей до технічних засобів. Перехід до кожної нової стадії супроводжується новою якістю інтелектуалізації економічної діяльності. Таким чином, інтелектуалізація економіки йде паралельно з технологічною трансформацією. У процесі змін технологічних методів виробництва, трудомісткі технології епохи передіндустріального виробництва замінювалися капіталомісткими технологіями епохи індустріального виробництва, а потім навіть наукомісткими технологіями епохи неоіндустріального виробництва.

Наразі відбувається формування зовсім нового інституціонального середовища, яке обумовлено насиченістю економічного життя країни і світу, що глобалізується, а також трансформаціями процесів прийняття глобальних рішень у формі певного інтелектуального процесу. Динамічно зростаюча інтенсивність взаємодії міжнародних економічних суб'єктів збагачує відносини, що складаються в міжнародній економічній діяльності, вбудовує в них систему національних інтересів, закріплюючи тим самим новий світовий економічний порядок. У таких умовах нова інституційна середовище фактично виступає другим після інтелекту нематеріальним засобом виробництва.

Суб'єктно і функціонально знання можна розділити на дві категорії: суспільно нові, які раніше не були відомі суспільству, і суб'єктно нові, які є новими для конкретного суб'єкта. На сьогоднішній день суспільно нові знання передусім генеруються науковими дослідженнями, транснаціональними корпораціями та в галузях наукоємних економічно розвинених країн. Суб'єктно нові знання, за своїми розмірами, значно перевершують першу категорію знань і регулярно формуються в галузі освіти шляхом практичного набуття знань у решті країн світу.

Таким чином, можна стверджувати, що умови існування людства на початку XXI століття свідчать про перехід до нової стратегії світового розвитку – сучасної інтелектуальної економіки, яка базується на широкомасштабному використанні знань та інформації як стратегічних ресурсів розвитку світової економіки. Основними ознаками інтелектуалізації економіки є:

- зміна господарства від індустріального типу до знаннево-інформаційної економіки;

- трансформація характеру та форм праці;

- формування нової системи культурних цінностей у контексті глобального розвитку.

Ця закономірність, яка впливає на розвиток відносин між економічними суб'єктами у сучасній світовій економіці, вимагає необхідності якісного і кількісного відповідності в розвитку та обміну знаннями між суб'єктами господарювання [13].

Висновки. Інтелектуалізація економіки є необхідний фактор для стимулювання інноваційного розвитку. Зміна характеру праці, трансформація господарства і формування нової системи цінностей створюють умови для використання знань і інформації як стратегічних ресурсів для економічного росту. Вона включає в себе використання науки, транснаціональних корпорацій і освіти для

створення нових знань і сприяння інноваційним процесам. Це підкреслює важливість інтелектуальних ресурсів у сучасній економіці і потребу в їх постійному розвитку.

Глобальний характер інтелектуалізації економіки вказує на необхідність міжнародного співробітництва та обміну знаннями для досягнення стратегічного розвитку. Інтелектуалізація економіки стимулює інноваційний розвиток як на рівні окремих країн, так і на глобальному рівні.

Для досягнення інноваційного розвитку необхідна інтеграція інтелектуалізації економіки в національні

стратегії та політики розвитку. Це включає створення сприятливого середовища для створення інновацій, розвитку наукових досліджень, підтримки підприємництва і залучення талановитих фахівців.

Узагальнюючи, стаття підкреслює значущість інтелектуалізації економіки як чинника інноваційного розвитку і закликає до подальшого дослідження та реалізації стратегій, спрямованих на сприяння інтелектуалізації економіки для досягнення стійкого інноваційного росту.

Бібліографічний список:

1. Лундвалл Б.А. Національні системи інновацій: до теорії інновацій та взаємодії навчання. Видавничий дім «Києво-Могилянська академія». 2005. 384 с.
2. Malerba F. Sectoral systems of innovation and production. *Research policy*. 2002. Vol. 2. No. 31. P. 247–264.
3. Романовська А. Інтелектуалізація економіки: сучасні виклики і перспективи розвитку. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія : Економічні науки*. 2016. № 16(1). С. 38–42.
4. Подоляк О.М. Інтелектуалізація економіки: зміст і сутність. *Вісник Донецького національного технічного університету*. 2018. № 3. С. 66–74.
5. Мироненко О. Інтелектуалізація економіки як фактор інноваційного розвитку. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Міжнародні економічні відносини та світова економіка*. 2019. № 23. С. 43–48.
6. Журавель В. Інтелектуалізація економіки: теорія, механізми, результати. *Економіка промисловості*. 2015. № 1. С. 5–15.
7. Геєц В., Семиноженко В. Інноваційні перспективи України. Харків. 2006. С. 157–162.
8. Рилач Н. Формування інноваційної парадигми: ретроспектива і сучасність. 2016. 140 с.
9. Радченко Л.П. Державне регулювання та стимулювання інноваційного розвитку національної економіки. *Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди «Економіка» / За заг. редакцією акад. НАПН І.Ф. Прокопенка*. Харків : ХНПУ, 2014. Вип. 14. 224 с. С. 28–36.
10. Шовкун І.А. Фінансове забезпечення інноваційної діяльності в контексті неоіндустріалізації економіки України. *Фінанси України*. 2014. № 12. С. 83–95.
11. The Global Innovation Index 2014. Report. The Human Factor in Innovation. 2014. 428 p. URL: <http://www.globalinnovationindex.org/content.aspx?page=gii-full-report-2014>
12. Сухай О.Є., Гунчак Н.В. Теоретико-методичні аспекти оцінювання інтелектуалізації національної економіки. *Вісник Дніпропетровського університету*. 2012.
13. Фоміна Є.В. Інтелектуалізація економіки: Еволюція в контексті світового розвитку. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія : Міжнародні відносини. Економіка. Країнознавство. Туризм*. 2016. Вип. 5. С. 112–115. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhMv_2016_5_24
14. Закон України «Про внесення змін до закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» від 24.12.2002 р. № 349-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/349-15#Text>

References:

1. Lundvall B.A. (2005) Natsionalni systemy innovatsii: do teorii innovatsii ta vzaiemodii navchanniai. Vydavnychi dim "Kyievo-Mohylianska akademiia", 384 p.
2. Malerba F. (2002) Sectoral systems of innovation and production. *Research policy*. vol. 2, no. 31, pp. 247–264.
3. Romanovska A. (2016) Intelektualizatsiia ekonomiky: suchasni vyklyky i perspektyvy rozvytku. *Naukovyi visnyk Khersonskoho derzhavnoho universytetu. Seriia: Ekonomichni nauky*, no. 16(1), pp. 38–42.
4. Podoliak O.M. (2018) Intelektualizatsiia ekonomiky: zmist i sutnist. *Visnyk Donetskoho natsionalnoho tekhnichnoho universytetu*, no. (3), pp. 66–74.
5. Myronenko O. (2019) Intelektualizatsiia ekonomiky yak faktor innovatsiinoho rozvytku. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriia: Mizhnarodni ekonomichni vidnosyny ta svitova ekonomika*, no. 23, pp. 43–48.
6. Zhuravel V. (2015) Intelektualizatsiia ekonomiky: teoriia, mekhanizmy, rezultaty. *Ekonomika promyslovosti*, no. 1, pp. 5–15.
7. Heiets V., Semynozhenko V. (2006) Innovatsiini perspektyvy Ukrainy. Kharkiv, pp. 157–162.
8. Rylach N. (2016) Formuvannia innovatsiinoi paradyhmy: retrospektyva i suchasnist. 140 p.
9. Radchenko L.P. (2014) Derzhavne rehuliuвання ta stymuliuвання innovatsiinoho rozvytku natsionalnoi ekonomiky. *Zbirnyk naukovykh prats Kharkivskoho natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni H.S. Skovorody "Ekonomika" / Za zah. redaktsiieiu akad. NAPN I.F. Prokopenka*. Kharkiv: KhNPU, vol. 14, 224 p., pp. 28–36.
10. Shovkun I.A. (2014) Finansove zabezpechennia innovatsiinoi diialnosti v konteksti neoindustrializatsii ekonomiky Ukrainy. *Finansy Ukrainy*, no. 12, pp. 83–95.
11. The Global Innovation Index 2014. Report (2014) The Human Factor in Innovation. 428 p. Available at: <http://www.globalinnovationindex.org/content.aspx?page=gii-full-report-2014>
12. Sukhai O.Ie., Hunchak N.V. (2012) Teoretyko-metodychni aspekty otsiniuvannia intelektualizatsii natsionalnoi ekonomiky. *Visnyk Dnipropetrovskoho universytetu*.
13. Fomina Ye.V. (2016) Intelektualizatsiia ekonomiky: Evoliutsiia v konteksti svitovoho rozvytku. *Visnyk Kharkivskoho natsionalnoho universytetu imeni V.N. Karazina. Seriia: Mizhnarodni vidnosyny. Ekonomika. Krainoznavstvo. Turyzm*, vol. 5, pp. 112–115. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhMv_2016_5_24
14. Zakon Ukrainy "Pro vnesennia zmin do zakonu Ukrainy "Pro opodatkuвання prybutku pidpriemstv" vid 24.12.2002 r. No. 349-IV. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/349-15#Text>

Стаття надійшла до редакції 19.06.2023